

trede, at det vilde være nødvendigt til 3die Behandling at stille Endringsforslag til § 13 for det Tilfælde, at mit Endringsforslag til § 15 blev vedtaget. Det er en Selvfølge, at Discussionen om Hovedprincippet vilde være bleven meget vanskeliggjort, hvis jeg allerede nu havde stillet saadanne Forslag til § 13, da der samtidig er stillet andre Endringsforslag med Hensyn til flere af de Punkter i den nævnte Paragraph, som maatte bortfalde eller i alt Fald omændres, hvis mit Endringsforslag til § 15 blev vedtaget. Af denne Grund har jeg, som sagt, undladt at stille Endringsforslag til § 13. Det var klart, at det, hvorpaa Hovedvægten maatte ligge, var, om mit Endringsforslag til § 15 blev vedtaget eller forkastet i sit Hovedprincip, og først, naar man deraf kunde see, hvilken Vej Tinget vilde gaae, vilde det være rigtigt at foretage de øvrige mindre Endringer, som maatte blive fornødne.

Naar den høitærede Minister dernæst ytrede, at det var ham i høi Grad magtpaaliggende at faae denne Sag ordnet nu, saa kan jeg kun forstikke ham om, at jeg for mit Vedkommende skal slutte mig til enhver Bestræbelse i saa Henseende fra hans Side. Da jeg sidst havde Ordet, tillod jeg mig ogsaa at udtale, at, hvis Sagen kunde ordnes til 3die Behandling ved Hjælp af en Conference mellem den høitærede Minister og Udvalget, vilde det være mig overordentlig kjær, og jeg har kun fremhævet, at jeg ikke fandt, at den kunde ordnes blot paa Grundlag af de Momenter, som nu ere givne dertil. Naar den høitærede Minister endvidere med megen Kraft gjorde gjældende, at det var sømmeligt, at Sagen nu endelig ordnedes, saa mener jeg, at dette dog kun kan siges under Betingelse af, at man virkelig er paa det Reene med, at Sagen nu er saa tilstrækkelig oplyst og klar, og at den foreslaaede Ordning er en saadan, at der derfra Intet er til Hinder for Afgjørelsen. Men det er netop dette, hvorom jeg har en betydelig Tvivl. Jeg har altsaa intet Dieblit sagt, at de i § 15 foreslaaede Bestemmelser ikke være klare, men jeg har tvertimod bestemt paavist, at disse klare Bestemmelser efter mine Begreber

vilde føre til store Urimeligheder. Det forekommer mig saaledes, at man for at have Portofriheden ikke bør komme til det Resultat, at Prisen for den Correspondance, som finder Sted mellem offentlige Myndigheder og Private, fordobles, thi der tilkommer ikke Postvæsenet 8 Sk. for et Brev, som i Virkeligheden kan afgjøres med 4 Sk. Jeg ventede mig især rigt den Bemærkning hertil, som før kom fra den høitærede Minister, at den private Mand jo kunde indlægge Postmærker i sit Brev og saaledes forud frigjøre Svaret. Men jeg maa ligeoverfor denne Bemærkning fremhæve, at det ganske vist er Noget, som man kan gjøre, og som man gjør mellem Forretningsfolk i Kjøbenhavn og de større Byer, men at Forholdet, hvad den høitærede Minister vel maa erindre, er et Andet paa Landet, hvor der ikke overalt er Brevsamlingssteder. Man maa vel lægge Mærke til, at det i det Hele er sjældent, at Smaafolk paa Landet sende deres Breve frigjorte ved Frimærker; man lader dem sædvanlig besørge ved Commission, ved Godhed eller for Betaling, og det er ikke sagt, at Vedkommende kan være tjent med at gaae Veien til Brevsamlingsstedet blot for at skaffe sig et Mærke til at lægge inden i Brevet, eller at den, som besørger Brevet for ham, ogsaa vil have den Uleilighed at kjøbe et 4 Skillings Mærke og lægge det inden i Brevet og saa derefter forsegle eller lukke dette, hvortil jo endda kommer, at Lukning af Breve ved Lukning overhovedet ikke i Almindelighed kjendes paa Landet, hvor den menige Mand næsten altid forseglers sit Brev med en Gnestefilling eller med et andet lignende Instrument. Det vilde være en Besværlighed, som var mere værd end 4 Sk., om den menige Mand skulde opgive en halv Dags Arbejde for at gaae til Brevsamlingsstedet blot for at kjøbe et 4 Skillings Frimærke. Den omtalte Udvei er altsaa ypperlig i Forretningslivet, for alle os, der sidde med Frimærker i vort Skrivebord eller vor Portemonnaie, men ikke for Huusmanden, der paa Landet skriver et Andragende eller en Klage, og den passer saaledes ikke for det Forhold, med Hensyn til hvilket jeg lærer. At den officielle tvungne Erklærings- og Betænkningscorrespondance skal koste Stats-